

1757

8. Dec. 1888: 1. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen.

1758

— ligefrem ville blive søgte af saadanne løse Personer, som paa et givet Tidspunkt komme paa det Reue med dem selv om, at nu maa de søge Fattigvæsenets Forsørgelse, nu ville de ikke længere kunne hjælpe sig selv. Det vil have til Følge — det er ganske logisk — at der paa en vis Maade indirekte sættes en Præmie for de Kommuner, som behandle deres Fattige, jeg vil ikke sige slet, men saa haardt, saa holdt, som Lovgivningen i det Hele taget tillader. Det kan gjerne være, at ærede Medlemmer ville finde, at dette Ræsonnement er noget langstrakt, men det er min Overbevisning, naar jeg ser praktisk paa Sagen, at den vil netop frembringe dette Resultat, og det er der vist næppe Noget her i Salen, der ønsker. Ser man paa Spørgsmaalet fra anden Side, som det ogsaa har været fremme her, navnlig igaar fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch) og senere har faaet Tilslutning fra det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Chr. Ravn), nemlig at gjøre Fødestedet til det Principale og sætte en lang Frist for Erhvervelsen af ny Forsørgelsesret, kan det ikke negtes, naar man ser bort fra den Ulempe, der staar for mig som det Værste, nemlig at man i samme Grad som man forøger Fristen for Erhvervelsen af nyt Forsørgelsessted, i samme Grad forøger man selvfølgelig Hjemsendelsernes Antal — at det maa siges at være mest praktisk, idet jeg erkjender Nødvigheden af en Del af de Argumenter, der ere fremsatte for netop at have Fødestedet som det principale Forsørgelsessted, tror jeg, at dette vil være det mest Praktiske. Som Argumentation for dette Princip at have en meget lang Tid for Erhvervelse af Forsørgelsesret og principalt Fødestedet, tror jeg ikke desto mindre ikke, man kan sige, som det er blevet sagt af forskellige ærede Medlemmer her i Salen, at det er en Fastholden ved det Bestaaende. Ganske vist vil det, som bekendt, ses af den ældste af vore Fattiglove, nemlig det saakaldte provisoriske Reglement af 1803, at der er paa en vis Maade Fødestedet gjort til det Principale, idet det i § 6 hedder, at det paaligger Sognebestyrrelserne at sørge for samtlige Fattige, som ikke ere istand til selv at erhverve deres Udkomme, som ere fødte der paa Stedet, men saa tilføies der: eller skjøndt tilforn andet Steds hjemmehørende

have Bopæl og Hjemstavn der paa den Tid, de findes trængende til Understøttelse, og ligeledes dem, som i de sidste 3 Aar, enten bestandig eller dog i længere Tid end paa noget andet Sted, have der havt Tilhold og paa lovlig Maade ernæret sig. Men saa vidt jeg kan se af denne Paragraf — og den gælder jo den Dag i Dag med den Forandring, at Tiden er sat op fra 3 Aar til 5 Aar — er der saa mange Undtagelser, at det Principale saa godt som skrulker i Undtagelser, idet det ikke alene er dem, der paa Stedet ere hjemmehørende, men tillige dem, der have Bopæl og Hjemstavn paa Stedet i det Dieblis, de begjære Understøttelse. Altsaa det var den oprindelige Bestemmelse i vor Fattiglovgivning i dette Aarhundrede. Der var ingen anden Betingelse end at have fast Bopæl eller Hjemstavn eller 3aarigt Ophold enten ubelukkende Jeller i alt Fald længere der end noget andet Sted. Jeg tror egentlig ikke, uagtet jeg erkjender, at det kan være principrigtigt at blive staaende ved Fødestedet som det Principale som Forsørgelsessted — at jeg vil kunne være med til at stemme enten for dets Gjennemførelse i sin strenge Konsekvens eller for en Forlængelse af den Tid, vi nu have for Erhvervelsen af nyt Forsørgelsessted, medmindre man vil gaa i lignende Retning, som man i Begyndelsen af Halvfjerdsene gif i Landstinget, nemlig at gjøre en meget betydelig Undtagelse fra Reglen om det faste Opholdssted. Jeg tror, at hvis man overhovedet vil forandre Noget fra det nu Bestaaende, nemlig de 5 Aar, skulle man hellere forsøge med en noget kortere Tid, men dog ikke gaa ned til 2 Aar, thi det tror jeg ikke gaar an af de Grunde jeg har nævnt; det vilde i sine Konsekvenser blive at sætte en Præmie paa at behandle de Fattige mindre godt. Den tredje gode Egenskab ved dette Lovforslag staar for mig, at være den, at det aller-meste af det Nye der er kommet til, hvis man forøvrigt vil kalde det Nyt — det er det jo kun forsaavidt, som det kom frem i Begyndelsen af Halvfjerdsene — gaar i en sund og human Retning. Men det Nye, det, som jeg anser for Nyt, det er de væsentlige Bestemmelser i Kapitlerne 6, 7 og 8. Jeg skal ikke komme ind paa en Kritik eller Om-tale af disse Kapitler, idet der er gaaet forud en saa omfattende Diskussion og en